

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Dr. Ing. P. Š.**, IČ: ..., se sídlem B. 48, PSČ ..., proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2013, č.j. 46665/2013-MZE-14141,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 26. 11. 2013, č.j. 46665/2013-MZE-14141, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „Fond“) ze dne 19. 6. 2013, č.j. SZIF/2013/0218469, jímž byly žalobci poskytnuty národní doplňkové platby k přímým podporám pro rok 2012 v celkové výši 7.357,23 Kč.

V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nedostatečně a nesprávně vysvětluje důvody rozhodnutí fondu a napadené rozhodnutí spolu s rozhodnutím Fondu jsou nezákonná.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání. Zejména se nevyjádřil k tomu, proč neaplikoval,

případně jak aplikoval čl. 10 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 73/2009 (dále jen „nařízení Rady“), když žalovaný uvedl, že postupoval dle čl. 132, 121 a 7 nařízení Rady, z nich ale nevyplývá, že by neměl být uplatněn i článek 10. Podobně prakticky neodpověděl na námitku ohledně bodu 17 preambule nařízení, ve kterém je uvedeno, že „Modulace by neměla snížit částku netto vyplácenou zemědělcům v novém členském státě tak, aby byla nižší než částka, která by byla vyplácena obdobnému zemědělci v jiných než nových členských státech“. Zde dále žalobce uvedl, že zemědělec ve starých zemích EU by v daném případě musel obdržet více, neboť by byl modulován ze základu 100 %, zatímco žalobce má být modulován stejnou sazbou ze základu 90 % a poskytnuté národní doplňkové platby nejsou svojí výší tento rozdíl smazat.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že vysvětlení žalovaného ohledně zásahu do pravomocného rozhodnutí o dotaci SAPS je nepřesvědčivé. Z odůvodnění i z nařízení vyplývá, že modulace není nic jiného než snížení plateb o příslušný podíl. Žalovaný provedl modulaci tak, že i zpětně o 10 % snížil pravomocně přiznané a vyplacené částky SAPS, byť snížení započítal na vrub národní doplňkové platby.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce uvedl, že žalovaný provedl aplikaci některých ustanovení nařízení v rozporu s jeho účelem a některá ustanovení (čl. 10 odst. 2)) svévolně neaplikoval, a proto je rozhodnutí nezákonné. Dále odkázal na argumenty uvedené ve svém odvolání.

V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaný vůbec neměl zkrátit jeho nároky na přímé platby, neboť nebyly naplněny podmínky nařízení pro uplatnění modulace. A i kdyby podmínky byly naplněny, měla být modulace provedena jiným postupem, než který použil žalovaný. Konečně výrok o modulaci měl být samostatným výrokem rozhodnutí.

V šestém žalobním bodě žalobce namítal, že byl zkrácen na procesních právech, neboť nemohl napadnout modulaci samotnou, a došlo k nedůvodnému zdržení vyplacení národních doplňkových plateb.

V závěru žalobce uvádí, že věc považuje za významnou vzhledem k množství dalších farmářů, vůči kterým žalovaný pravděpodobně postupoval stejně.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že námitka údajné nezákonnosti napadených rozhodnutí je pouze obecná bez bližšího zdůvodnění. Dále žalobce zopakoval argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí, tedy že v roce 2012 se národní doplňkové platby poskytovaly na základě čl. 132 nařízení Rady ze státního rozpočtu ČR. Snížení národních doplňkových plateb k přímým podporám vyplývá z čl. 132 a čl. 121 nařízení Rady. Čl. 132 odst. 5 nařízení Rady stanovuje způsob výpočtu sektorových finančních stropů odpovídajících rozdílů mezi celkovou částkou podpory pro sektor a celkovou částkou přímé podpory, která by byla v příslušném novém členském státě EU dostupná pro tentýž sektor v daném roce v režimu jednotné platby na plochu zemědělské půdy. Z čl. 132 nařízení Rady vyplývá, že celková úroveň přímých plateb, včetně všech národních doplňkových plateb k přímým podporám, nesmí přesáhnout úroveň přímých plateb, na kterou by měl zemědělec nárok v rámci odpovídající přímé platby aplikované v jiných než nových členských státech, když od roku 2012 musí být zohledněna tzv. modulace dle čl. 7 ve spojení s čl. 10 nařízení Rady, přičemž pro provádění snížení národních doplňkových plateb k přímým podporám pro rok 2012 je určující čl. 132 odst. 2 čtvrtý pododstavec

nařízení Rady, ze kterého vychází prováděcí rozhodnutí Komise ES ze dne 8. 10. 2012, C (2012) 6927 final (dále jen „rozhodnutí Komise“). Dle čl. 1 odst. 1 rozhodnutí Komise může ČR poskytovat doplňkové vnitrostátní platby. V čl. 1 odst. 4 rozhodnutí Komise je stanoveno, že pokud celková výše přímých plateb, které mají být poskytnuty zemědělcům na základě nařízení, včetně doplňkových vnitrostátních plateb, překročí částku 5.000 EUR, výše doplňkových vnitrostátních přímých plateb, které mají být zemědělcům podle přílohy tohoto rozhodnutí poskytnuty, se sníží o částku, která se rovná 10 % celkové částky překračující 5.000 EUR. Jelikož ČR dle čl. 121 nařízení Rady v roce 2012 dosáhla 90 % průměrné výše přímých plateb v tzv. starých členských státech, které v tomto roce dle čl. 7 nařízení Rady modulovaly (snižovaly) svoje přímé platby o 10 %, dostala se ČR na úroveň starých členských států, z čehož vyplývá, že ČR v tomto roce poskytovala zemědělcům platbu navíc. Poněvadž tzv. staré členské státy EU národní doplňkové platby k přímým podporám neposkytovaly, dostala by se ČR bez použití snížení národních doplňkových plateb k přímým podporám nad úroveň přímých plateb ve starých členských státech, a proto bylo nutné uplatnit 10 % snížení v souladu s čl. 7 odst. 1. písm. d) nařízení Rady na všechny poskytnuté platby, tj. na součet všech přímých plateb a národních doplňkových plateb.

Ohledně námitky údajného zásahu do pravomocného rozhodnutí o dotaci SAPS žalovaný uvedl, že pravomocná a vykonatelná rozhodnutí, kterými SZIF poskytl žalobci přímé platby pro rok 2012 (tedy i platbu SAPS) zůstali nadále v platnosti a platby na základě nich poskytnuté nejsou napadeným rozhodnutím odebírány. Spojitost mezi rozhodnutími o dotaci SAPS a napadeným rozhodnutím spočívá v tom, že již poskytnuté platby musely být zohledněny při výpočtu celkové částky všech přímých plateb pro rok 2012. Závěrem žalovaný uvedl, že napadaná rozhodnutí žalovaného a SZIF jsou věcně správná a byla vydána v souladu s platnými právními předpisy.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřili k výzvě soudu, zda souhlasí, aby soud rozhodl bez jednání, a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Prováděcím rozhodnutím Evropské komise ze dne 8. 10. 2012, č. C(2012) 6927 final, bylo České republice povoleno poskytovat doplňkové vnitrostátní přímé platby v roce 2012 a současně byl stanoven postup pro případné provádění snížení těchto plateb (tzv. modulace).

Rozhodnutím SZIF ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. 12/F1D/547/008492-S, č. SZIF/2012/0355553, byla žalobci poskytnuta jednotná platba na plochu zemědělské půdy pro rok 2012 ve výši 342.309,03 Kč.

Rozhodnutím SZIF ze dne 7. 3. 2013, sp. zn. 12/F1D/547/008492-V, č. SZIF/2013/0069540, byla žalobci poskytnuta platba na zvláštní podporu na bahnice, popřípadě kozy, pasené na travních porostech pro rok 2012 ve výši 11.886,84 Kč.

Žádostí ze dne 15. 10. 2012 žádal žalobce o Národní doplňkové platby pro rok 2012 na zemědělskou půdu a chov ovcí a koz.

Rozhodnutím Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 19. 16. 2013, sp. zn. 12/F1D/547/008492-T, č.j. SZIF/2013/0218469, byly podle § 11 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, podle nařízení vlády č. 112/2008 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování národních doplňkových plateb k přímým podporám (dále jen „nařízení vlády“) a podle čl. 7 a čl. 10 nařízení Rady žalobci poskytnuty národní doplňkové platby k přímým podporám pro rok 2012 v celkové výši 7.357,23 Kč, a to v částce 512,32 Kč na chov ovcí, chov koz a v částce 6.844,91 Kč na zemědělskou půdu. Jelikož součet veškerých částek přímých plateb, na které žalobci vznikl nárok pro rok 2012, převyšoval 5.000 EUR, postupoval Fond podle čl. 7 a čl. 10 nařízení Rady a v rámci modulace celkové částky přímých plateb žalobci snížil výši platby na dotace v rámci národních doplňkových plateb o 10 % z celkové částky přímých plateb převyšující 5.000 EUR.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí zemědělského intervenčního fondu ze dne 19. 16. 2013. V odůvodnění rozhodnutí uvedl podrobný výpočet, na jehož základě byly žalobci poskytnuty národní doplňkové platby k přímým podporám pro rok 2012 v částce 7.357,23 Kč. Uvedl, že žalovanému vznikl nárok v rámci národních doplňkových plateb k přímým podporám pro rok 2012 na chov ovcí, popřípadě na chov koz ve výši 2.337,11 Kč, a na platbu na zemědělskou půdu ve výši 31.225,46 Kč, tj. celkem 33.562,57 Kč. Celková částka přímých plateb pro rok 2012, včetně jednotná platby na plochu zemědělské půdy ve výši 342.309,03 Kč a platby na zvláštní podporu na bahnice, popřípadě kozy ve výši 11.886,84 Kč, na kterou vznikl žalobci nárok před snížením, činila 387.758,44 Kč, při použití směnného kurzu 25,141 za 1 EUR činila 15.423,35 EUR, tedy o 10.423,35 EUR převyšuje částku 5.000 EUR. Částka 10.423,35 EUR při použití uvedeného směnného kurzu, činí 262.053,44 Kč, což je částka, na kterou bylo ekvivalentně s čl. 7 odst. 1 písm. d) nařízení Rady uplatněno 10 % snížení, které čítá 26.205,34 Kč. Celková částka, na kterou žalobci vznikl nárok v rámci národních doplňkových plateb k přímým podporám, činila 33.562,57 Kč, od této částky bylo odečteno 10 % snížení ve výši 26.205,34 Kč, a tedy výsledná částka národních doplňkových plateb k přímým podporám pro rok 2012 činila 7.357,23 Kč. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval čl. 10 odst. 2 nařízení Rady

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle čl. 121 nařízení Rady v nových členských státech, kromě Bulharska a Rumunska, se přímé platby zavedou v souladu s následujícím plánem zvýšení vyjádřených jako procentní podíl úrovně těchto plateb používané v té době v jiných než nových členských státech: 60 % v roce 2009, 70 % v roce 2010, 80 % v roce 2011, 90 % v roce 2012 a 100% od roku 2013.

Podle čl. 132 odst. 2 poslední pododstavec nařízení Rady celková přímá podpora, kterou lze po přistoupení poskytnout zemědělci v nových členských státech v rámci příslušné přímé platby, včetně všech doplňkových vnitrostátních přímých plateb, nepřesahuje úroveň přímé podpory, na kterou by měl zemědělec nárok v rámci odpovídající přímé platby použitelné v jiných než nových členských státech od roku 2012, přičemž se zohlední použití článku 7 ve spojení s článkem 10.

Podle čl. 7 odst. 1 nařízení Rady veškeré částky přímých plateb, které mají být zemědělci poskytnuty v daném kalendářním roce, převyšující částku 5.000 EUR, se až do roku 2012 každý rok snižují o tato procenta: a) 7 % v roce 2009, b) 8 % v roce 2010, c) 9 % v roce 2011, d) 10 % v roce 2012.

Podle čl. 10 odst. 1 nařízení Rady se článek 7 vztahuje na zemědělce v novém členském státě v daném kalendářním roce, pouze pokud úroveň přímých plateb použitelná v uvedeném členském státě pro uvedený kalendářní rok podle článku 121 je přinejmenším rovna úrovni v jiných než nových členských státech, s přihlédnutím ke snížením uplatněným podle čl. 7 odst. 1.

Podle čl. 10 odst. 2 nařízení Rady jestliže se článek 7 vztahuje na zemědělce v novém členském státě, omezí se procenta použitelná podle čl. 7 odst. 1 na rozdíl mezi úrovní přímých plateb použitelnou na přímé platby podle článku 121 a úrovní v jiných než nových členských státech, s přihlédnutím ke snížením uplatněným podle čl. 7 odst. 1.

Podle bodu 17. Preambule nařízení Rady by modulace neměla snížit částku netto vyplacenou zemědělci v novém členském státě tak, aby byla nižší než částka, která by byla vyplacena obdobnému zemědělci v jiných než nových členských státech. Jakmile se tedy modulace začne vztahovat na zemědělce v nových členských státech, měla by být sazba snížení omezena na rozdíl mezi úrovní podle plánu postupného zavádění a úrovní v jiných než nových členských státech po uplatnění modulace. Modulace by se navíc měla zohlednit při poskytování doplňkových vnitrostátních přímých plateb zemědělcům v nových členských státech, na něž se vztahuje modulace.

Podle čl. 1 odst. 4 rozhodnutí Komise ES ze dne 8. 10. 2012, C (2012) 6927 final se výše doplňkových vnitrostátních přímých plateb, které mají být zemědělci podle přílohy tohoto rozhodnutí poskytnuty, se sníží o částku, která se rovná 10 % celkové částky překračující 5.000 EUR, pokud celková výše přímých plateb, které mají být poskytnuty zemědělci na základě nařízení (ES) č. 73/2009, včetně všech doplňkových vnitrostátních přímých plateb překročí částku 5.000 EUR.

Jádrem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda žalovaný zkrátil nároky žalobce na přímé platby v souladu s právními předpisy a zda řádně vypořádal všechny námitky uplatněné žalobcem v odvolání.

Nejprve se soud zabýval námitkami žalobce, dle kterých žalovaný vůbec neměl zkrátit nároky žalobce na přímé platby, neboť nebyly naplněny podmínky nařízení pro uplatnění modulace, případně měla být modulace provedena jiným postupem, než který použil žalovaný.

K uvedenému soud konstatuje, že žalobce správně došel k závěru, že je nutno aplikovat čl. 10 odst. 1 nařízení Rady, dle kterého se čl. 7 (tj. ustanovení o modulaci) vztahuje na zemědělce v novém členském státě v daném kalendářním roce, pokud úroveň přímých plateb použitelná v uvedeném členském státě pro uvedený kalendářní rok podle čl. 121 je přinejmenším rovna úrovni v jiných než nových členských státech, s přihlédnutím ke snížením uplatněným podle čl. 7 odst. 1, neboť v roce 2012, za něž žalobce žádá poskytnutí národních doplňkových plateb, již úroveň přímých plateb mezi novými a starými členskými státy Evropské unie byla vyrovnána. V České republice (jakožto v novém členském státě) dosahovala úroveň přímých plateb pro rok 2012 dle čl. 121 nařízení Rady 90 % úrovně těchto plateb používané v té době v jiných než nových

členských státech. V těchto „starých“ členských státech činí úroveň přímých plateb zásadně 100 %, přičemž však při konstatování ekvivalence je nutno přihlídnout k modulaci o 10 % provedené na základě čl. 7 odst. 1 nařízení Rady, která představuje snížení ve smyslu čl. 10. Jelikož tedy v roce 2012 byla úroveň přímých plateb v rámci obou skupin členských států Evropské unie vyrovnaná (na 90 %), byl žalovaný oprávněn aplikovat na případ žalobce ustanovení o 10 % modulaci, a to z důvodu, že veškeré částky přímých plateb, které byly žalobci přiznány, v přepočtu převyšují částku 5.000 EUR.

Nicméně žalovaný měl, jak správně namítl žalobce v odvolání a následně i v žalobě, dále rovněž aplikovat čl. 10 odst. 2 nařízení Rady, který stanovuje, že jestliže se článek 7 vztahuje na zemědělce v novém členském státě, omezí se procenta použitelná podle čl. 7 odst. 1 na rozdíl mezi úrovní přímých plateb použitelnou na přímé platby podle článku 121 a úrovní v jiných než nových členských státech, s přihlédnutím ke snížením uplatněným podle čl. 7 odst. 1.

Jak již bylo uvedeno výše, v roce 2012 byla úroveň přímých plateb v nových a jiných než nových členských státech vyrovnaná, tedy rozdíl příslušných úrovní se rovnal nule, a proto nemohlo použití modulace pro rok 2012 vést ke snížení přímých plateb, neboť nebylo co modulovat. Dále soud odkazuje na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-103/14, Bronius Jakutis, Kretingalės kooperatinė ŽŪB v. Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos, Lietuvos valstybė, ze dne 12. 11. 2015, ve kterém dospěl k následujícím závěrům.

„Toto ustanovení (čl. 10 nařízení č. 73/2009) vyžaduje, aby pro účely zjištění, zda úroveň přímých plateb v nových členských státech je již alespoň rovnocenná úrovni v jiných než nových členských státech, byly zohledněny účinky modulace v posledně uvedených státech. A dále z něj vyplývá, že procentní podíl, který je třeba vzít v úvahu pro účely modulace v nových členských státech, je omezen na rozdíl příslušných úrovní přímých plateb.[71]

Cílem posledně uvedeného pravidla je zajistit, jak upřesňuje bod 17 odůvodnění nařízení č. 73/2009, aby modulace nevedla ke snížení částky netto vyplácené zemědělcům v novém členském státě tak, aby byla nižší než částka, která by byla vyplacena obdobnému zemědělcům v jiných než nových členských státech. [72]

Podle tohoto pravidla nevedla použitelnost modulace v souvislosti s rokem 2012 ke snížení přímých plateb do 300 000 eur vyplácených v nových členských státech, jelikož rozdíl příslušných úrovní se rovnal nule. [73]

Vzhledem k tomu, že, jak bylo uvedeno v bodě 73 tohoto rozsudku, čl. 7 odst. 1 nařízení č. 73/2009 se v nových členských státech nepoužije, je použitelný pouze čl. 7 odst. 2 tohoto nařízení, a uplatní se tedy pouze snížení o 4 procentní body pro částky přesahující 300 000 eur. [85]

Prováděcí rozhodnutí C (2012) 4391 final přitom tím, že vyžaduje uplatnění modulace za rok 2012 vůči zemědělcům, v jejichž případě činí celková výše vnitrostátních přímých plateb a přímých plateb ze strany Unie 5 000 eur až 300 000 eur, nerespektuje souběžnost mezi modulací přímých plateb a modulací DVPP. [86]

Z toho vyplývá, že prováděcí rozhodnutí C (2012) 4391 final musí být prohlášeno za neplatné. [87]”

Žalovaný sice při uplatnění modulace postupoval dle rozhodnutí Evropské komise ze dne 8. 10. 2012, C(2012) 6927 final, kterým se povoluje poskytování doplňkových

vnitrostátních přímých plateb v České republice v roce 2012, když v čl. 1 bodu 4 toho rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že „pokud celková výše přímých plateb, které mají být poskytnuty zemědělci na základě nařízení (ES) č. 73/2009 včetně všech doplňkových vnitrostátních přímých plateb překročí částku 5 000 EUR, výše doplňkových vnitrostátních přímých plateb, které mají být zemědělci podle přílohy tohoto rozhodnutí poskytnuty, se sníží o částku, která se rovná 10 % celkové částky překračující 5 000 EUR“, nicméně zde uvedený postup je v rozporu s čl. 10 odst. 2 nařízení Rady viz uvedený rozsudek.

Soud se rovněž zabýval otázkou, zda podat k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku dle čl. 267 SFEU, z důvodu rozporu mezi čl. 10 odst. 2 nařízení Rady a čl. 1 bodu 4 rozhodnutí Evropské komise. Soud zde dospěl k závěru, že podání předběžné otázky by bylo nadbytečné, neboť v uvedeném rozsudku Soudního dvora EU, bylo jednoznačně stanoveno, že čl. 7 odst. 1 nařízení č. 73/2009 se v nových členských státech pro rok 2012 nepoužije a obdobné prováděcí rozhodnutí C 2012) 4391 final bylo prohlášeno za neplatné.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že v dané věci byly splněny podmínky nařízení Rady pro uplatnění modulace, tedy žalovaný byl povinen modulaci použít, avšak žalovaným uplatněný postup (výpočet), když modulaci provedl z částky přesahující 5.000 EUR, byl v rozporu s nařízením Rady a to konkrétně s čl. 10 odst. 2 ve spojení s čl. 7 odst. 1, neboť jak bylo uvedeno výše, v roce 2012 nebyl žádný rozdíl mezi úrovní přímých plateb použitelnou na přímé platby podle článku 121 a úrovní v jiných než nových členských státech, tedy nebylo co podrobit modulaci, tím spíše je pak zcela v rozporu s čl. 10 odst. 2, aby modulace dle čl. 7 odst. 1 byla vztažena na veškerou částku převyšující 5.000 EUR. Soud tedy shledal za důvodnou námitku co do nesprávného provedení modulace.

Rovněž je důvodná námitka, že se žalovaný nevypořádal s námitkou v odvolání, proč nebyl aplikován případně, jak byl aplikován čl. 10 odst. 2 nařízení Rady, resp. námitka, že žalovaný svévolně neaplikoval čl. 10 odst. 2 nařízení Rady, a to z toho důvodu, že se žalovaný konkrétně čl. 10 odst. 2 nařízení Rady vůbec v napadeném rozhodnutí nezabýval.

Ohledně bodu 17 preambule nařízení soud považuje za vhodné zmínit, že v preambuli bývá vyjádřen smysl a cíl daného předpisu, nemá tedy normativní obsah a může sloužit nejvýše jako výkladová pomůcka. Dále zde soud dodává, že při interpretaci čl. 10 odst. 2 nařízení Rady, i s ohledem na uvedený judikát Soudního dvora EU, k bodu 17 preambule přihlédl.

Soud neshledal za důvodnou námitku ve třetím žalobním bodě, dle které vysvětlení žalovaného ohledně zásahu do pravomocného rozhodnutí o dotaci SAPS je nepřesvědčivé, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně uvedl, že částky přiznané pravomocnými rozhodnutími Fondu a již poskytnuté žalobci nejsou napadeným rozhodnutím odebírány a předmětná rozhodnutí resp. částky jimi přiznané souvisejí s napadeným rozhodnutím pouze v souvislosti při výpočtu celkové částky přímých plateb a národních doplňkových plateb, na které vznikl odvolateli nárok.

K námitce žalobce, že výrok o modulaci měl být samostatným výrokem rozhodnutí, soud konstatuje, že není pochybením, pokud žalovaný jednotlivé částky (na které měl žalobce nárok nebo které mu byly přiznány) uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí a nikoli v jeho výroku. Výrok jako stěžejní část rozhodnutí, v němž správní orgán formuluje svůj závazný názor, a tedy uvede autoritativní a závazné řešení otázky,

kteřá je předmětem řízení, musí být jasný, určitý a srozumitelný. Důraz na tyto předpoklady výrokové části rozhodnutí vyplývá mimo jiné z požadavku právní jistoty účastníků řízení, neboť účastníkům i třetím osobám musí být z výroku zřejmé, jak o předmětu řízení správní orgán uvažil. Ve výroku proto byla správně uvedena pouze finální částka, která se žalobci skutečně poskytne; všechny zbývající částky a propočty, které by výrok činily nepřehledným, žalovaný zcela oprávněně uvedl výhradně v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedenou námitku, tedy neshledal opodstatněnou.

Námitku žalobce, že byl zkrácen na procesních právech, neboť nemohl napadnout modulaci samotnou, soud shledal rovněž za neopodstatněnou, jelikož nemožnost žalobce napadnout výrok o modulaci nelze považovat za zkrácení jeho práv, a to z toho důvodu, že správní orgány zahájily a vedly výhradně řízení o žádosti žalobce o poskytnutí národních doplňkových plateb, přičemž o modulaci samostatně nerozhodovaly, když tato byla toliko pouze součástí vedeného řízení dle nařízení Rady, přičemž pokud by žalobce nesouhlasil s modulací resp. se způsobem jejího provedení, mohl proti rozhodnutí podat odvolání, což také učinil.

K námitce žalobce, že z důvodu nesprávného postupu žalovaného došlo k nedůvodnému zdržení vyplacení národních doplňkových plateb, soud sděluje, že sice v konečném důsledku nesprávného určení výše doplňkových plateb v napadeném rozhodnutí došlo, resp. dojde ke zdržení vyplacení části doplňkových plateb žalobci, nicméně toto nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť uvedené není způsobilé být skutkovým či právním důvodem nezákonnosti nebo nicotnosti rozhodnutí, tedy se uvedenou námitkou soud dále nezabýval.

Konečně soud poznamenává k žalobní námitce, že věc je významná vzhledem k množství dalších farmářů, vůči nimž byl uplatněn stejný postup, že tato skutečnost je pro rozhodnutí v nyní projednávaném případě irelevantní. Předmětem tohoto řízení je výhradně přezkum rozhodnutí žalovaného, resp. Fondu, jímž byly žalobci k jeho žádosti poskytnuty národní doplňkové platby k přímým podporám pro rok 2012 v celkové výši 7.357,23 Kč.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů shledal žalobu za důvodnou a ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost, neboť žalobce při určení výše národní doplňkové platby postupoval v rozporu s čl. 10 odst. 2 nařízení Rady Podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. je právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, proto soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na nákladech řízení částku v celkové výši 3.000 Kč, za zaplacený soudní poplatek

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. srpna 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.